جناب ابن دخیل علیه بهآء اللّه

صحیفة اللّه المهیمن القیّوم
هو النّاطق فی ملکوت البیان

حمد مقدّس از شئونات عالم و اشارات امم و شبهات معتدین و ضوضاء معرضین ساحت امنع اقدس حضرت مقصودی را سزاست که در هر حینی بمثابهٔ غیث هاطل از سماء عنایتش آیات نازل هیچ ذاکری از فضلش محروم نشد و هیچ قاصدی از بحر آیاتش ممنوع نگشت فضلش احاطه نموده و رحمتش سبقت گرفته در لیالی و ایّام مقبلین را بنفحات وحی معطّر نموده تعالی تعالی فضله و تعالت رحمته جلّ جلاله و عظم برهانه

یا ایّها المقبل الی اللّه و الشّارب کأس لقآئه و النّاطق بثنآئه اسمع ندآئه الاحلی من افقه الاعلی انّه یذکرک بآیات تنادی فی العالم و تدعو الکلّ الی العزیز الوهّاب انّا ذکرناک مرّة بعد مرّة لتشکر ربّک مالک الرّقاب قد حضر کتابک لدی المظلوم و قرئه العبد الحاضر اجبناک بکتاب جعله اللّه امّ الالواح لا تحزن من شیئ توکّل علی اللّه ربّ الارباب انّه ایّدک علی ذکره و ثنآئه و جعلک ساقیاً لهذا الرّحیق الّذی اذ فکّ ختمه تعطّرت الآفاق هنیئاً لقاصد قصد المقصود و فاز بما لا فاز به اکثر العباد قل الآیات مسخّرات بامره و الامور فی قبضة قدرته و هو المقتدر العزیز العلّام قد فزت بما لم یفز به علمآء الارض و فقهآئها شهد بذلک امّ الکتاب فی المآب قد حضرت لدی المظلوم الاسمآء الّتی کانت مذکورة فی کتابک و انزلنا لهم ما انجذبت به القلوب و قرّت به الابصار و هو المقتدر المختار

یا تیمور یذکرک الغفور بذکره و یذکّرک بآیاته و یوصیک بالمحبّة و الوداد و بالاتّحاد و الاتّفاق طوبی لک بما سمعت و اقبلت و ویل لکلّ معرض کفر باللّه و آیاته مقبلاً الی مطلع الاوهام

یا منصور قد اتی النّصر و هو ظهوری و اتی الظّفر و هو ندآئی و اتی السّلطان و هو امری و ظهرت الاسرار و هی کتابی کذلک اظهرنا لئالی البرهان من اصداف عمّان ربّک العزیز المنّان

یا فیّاض قد اتی الفیّاض بجنود الحکمة و البیان و نادی المناد من کلّ الجهات و مرّت الجبال و وُضع المیزان و القوم اکثرهم فی نوم عجاب منعتهم اهوآئهم عن اللّه نبذوا الکتاب ورآئهم و ارتکبوا ما تبرّء منه اهل سرادق العظمة و الاجلال البهآء علیک و علی اهلک و علی امآئی اللّائی آمنّ باللّه الواحد المختار

یا محمّدعلی اسمع ندآء المظلوم انّه اتی امر اللّه الّذی کان حصناً للواردین و درعاً لهیکل من اقبل الی الافق الاعلی و اجاب مولی الوری اذ ارتفع النّدآء بین الارض و السّمآء قل یا قوم اعرفوا مقام امر اللّه و حکمه و لا تکونوا من الجاهلین کذلک ظهر النّور من ملکوت بیان ربّک العلیم الحکیم البهآء علیک و علی ضلعک من لدن غفور رحیم

یا پاشا یَذْکرک مولی الانام فی هذه اللّیلة الدّلمآء و یُذَکّرک بما یقرّبک الی مقام تشرّف بذکر اللّه و تزیّن بقدوم اولیآئه انّه ینطق فیکلّ الاحیان و یقول یا ملأ الامکان ارفعوا رؤسکم ثمّ انظروا الی ما اشرق و لاح من افق سمآء العلم من لدن قویّ آمر قدیر

یا فرج قد فتح باب السّمآء و اتی الفرج بسلطان لا تقوم معه جنود الانشآء و لا صفوف الاقویآء و لا اوهام العلمآء و ینطق باعلی النّدآء بین الارض و السّمآء یا ملأ الانشآء قد اتی من ارتعدت به فرائص الاسمآء و ظهر من کان مذکوراً فی افئدة المقرّبین

یا ملّا بابا قد قبلنا بلآء الدّنیا و شدائدها لنجاة العباد و هم قاموا علی الاعراض انکروا حجّة اللّه و برهانه و جادلوا بآیاته و اعرضوا عن انوار وجهه و کفروا بنفسه کذلک سوّلت لهم انفسهم و هم الیوم من الاخسرین فی کتاب ربّک العزیز العظیم

یا صمد اسمع ندآء الصّمد الفرد الواحد الاحد انّه یأمرک بما یرفعک و یوصیک بعهد اللّه و میثاقه و بما نزّل فی کتابه انّه مع الّذین تمسّکوا باوامره و عملوا ما اُمروا به من لسان الوحی فی هذا الیوم المبارک المقدّس المبین

یا عبد الحسین طوبی لک و لاسمک اسمع بأُذُن الفؤاد ما نزّل من ملکوت عنایة مالک الایجاد الّذی اتی برایة الوداد و امر الکلّ بالاتّحاد نعیماً لمن تمسّک بما اُمر به من لدی اللّه ربّ ما کان و ما یکون

یا حسن قل

الهی الهی اسئلک برحیقک المختوم و اسمک القیّوم و بکوثر بیانک و سلسبیل عرفانک و لبن فضلک و خمر رحمتک بان تجعلنی فی کلّ الاحوال راضیاً برضآئک و مقبلاً الی افقک و ناطقاً بآیاتک و متمسّکاً بحبلک الممدود

یا قلمی اذکر من سُمّی بعلی قبل اکبر الّذی ما منعته سبحات الجلال عن الغنیّ المتعال سمع النّدآء من الافق الاعلی و اقبل الیه فی یوم فیه اعرض من فی ناسوت الانشآء الّا من اخذته ید الاقتدار و ذکره لسان العظمة فی مقامه المحمود

یا علی انّا نوصیک و الّذین آمنوا بتقوی اللّه و بالصّدق و الصّفآء انّ ربّک ما اراد لاحد الّا ما یرفعه الی الجنّة العلیا و الفردوس الاعلی المقام الّذی لا یری فیه الّا ظهورات اسمآئه و صفاته انّه هو الفضّال الّذی لا یمنع فضله اعراض الامم و لا حوادث العالم قد سبقت رحمته و احاطت الطافه ولکنّ القوم هم لا یفقهون

یا جعفر حضر اسمک لدی الوجه و نزّل لک ما لا تعادله خزائن الارض و لا ثروة الخلق و لا ما یفتخر به اصحاب الغنآء فی ناسوت الانشآء و لا ما جمعه الامرآء و الملوک اشکر ربّک بهذا الفضل الاعظم و قل

الهی الهی لا تمنعنی عمّا قدّرته لاصفیآئک و لا تجعلنی محروماً عمّا یقرّبنی الی افقک انّک انت المقتدر العزیز الودود

یا آقا بالا علیک بهآء اللّه مالک الاسمآء و فاطر السّمآء طوبی لوجهک بما توجّه و لقلبک بما اقبل و لسمعک بما سمع و لیدک بما ظهرت منها قدرة اللّه و قوّته الّذی لا تعادله الدّنیا کلّها یشهد بذلک هذا المظلوم فی هذا المقام المرفوع افرح بهذا الذّکر الاعظم الّذی جری من قلم اللّه ربّک مالک الغیب و الشّهود

یا ابراهیم قد اتی الخلیل من لدی الجلیل و القوم انکروه و اعرضوا عنه و جادلوا بما ظهر من عنده و کفروا بالّذی ارسله بالحقّ الی ان اشتعلت نار البغضآء فی صدور اهل البغی و الفحشآء و ارتکبوا ما ناح به کلّ حبیب و صاح کلّ صدیق کذلک قضی الامر و القوم اکثرهم یذکرون و لا یشعرون

یا قلم اذکر مَن سُمّی بمشهدی ابراهیم لیفرح بذکر اللّه المستوی علی عرش البیان فی المأب انّا نوصیک بما یرتفع به مقام الانسان و بما انزله الرّحمن فی الکتاب لا تحزن من شیئ توکّل علی اللّه فیکلّ الامور انّه ینصر الّذین اقبلوا الیه فی یوم نادی المناد الملک للّه ربّ الارباب

یا محمّدعلی خذ المعروف و ضع المنکر هذا ما اُمرت به فی قیّوم الاسمآء و فی هذا اللّوح المبین الّذی اذا ظهر خضعت له الالواح انّ ربّک هو المبیّن العلیم

یا عبد الاحد خذ الانصاف و ضع الاعتساف کذلک جری الامر من قلم اللّه ربّ العالمین انّه ذکرک بما لا تعادله اذکار العالم انّ ربّک هو المشفق الکریم

یا محمّد قبل علی اذا شربت رحیق الوصال و فزت بما کان مخزوناً فی علم اللّه و مسطوراً من القلم الاعلی فی کتبه و زبره و الواحه اشکر ربّک بهذا الفضل العظیم

یا محمّد اسمع ندآء المظلوم قل یا ملأ الارض خذوا العدل و ضعوا الظّلم کذلک اتی الامر المبرم من اللّه مالک القدم و مولی الامم انّه هو الفرد الواحد المهیمن العلیم الحکیم

یا احمد انّ المسجون قد اقبل الیک من شطر السّجن و یقول دع الموتی و خذ الکأس من کوثر الحَیَوان باسم ربّک الرّحمن انّه یقرّبک الیه و یهدیک الی صراطه المستقیم

یا قلمی الاعلی اذکر من سُمّی بآقا ملّا لیجذبه ذکرک الی الذّروة العلیا و یقرّبه الیک و یؤیّده علی ما یکون باقیاً ببقآء الملک و الملکوت و یوفّقه علی الاستقامة علی هذا الامر الّذی به زلّت الاقدام و اسودّت الوجوه و سُقطت اصنام المتوهّمین

یا قنبر خذ الامانة باسمی و ضع ما یخالفها قد جعلها اللّه الطّراز الاوّل لهیاکل الملل طوبی لمن تمسّک بها و عرف مقامها و تنوّر بنورها و تشبّث بذیلها کذلک نطق لسان العظمة اذ کان مستویاً علی عرش البیان انّه هو الفرد الواحد العزیز الجمیل

یا عبد الاحد اذکر الایّام الّتی فیها حضرت امام وجهی و سمعت ندآئی و رأیت افقی و شربت رحیق اللّقآء من ید عطآئی ایّاک ان تمنعک شئونات الدّنیا عن ذکری و ثنآئی و عمّا سمعته من لسانی فی سجنی هذا ما امرناک به من قبل و فی هذا الحین امراً من لدن قویّ عزیز حمید

یا مشهدی حسین خذ الوفآء امراً من لدن فاطر السّمآء طوبی لهیکل تزیّن به و لید تمسّکت به و لعبد عرف مقامه امراً من لدی اللّه المقتدر المهیمن القیّوم

انّا اردنا ان نَذکر من سُمّی بملّا اسلام و نُذکّره بآیاتی و نُبشّره بعنایاتی و نُعرّفه ملکوتی و جبروتی و اهل مدائن قدرتی و عظمتی لیفرح و یشکر من اتی بالحقّ بسلطان غلب الارض و السّمآء طوبی لمن عرف و شهد و قال لک الحمد یا مالک الغیب و الشّهود

یا شیخ قبل کاظم نوصیک بالحکمة و البیان و بما یبقی به ذکرک فی کتاب ربّک الرّحمن ایّاک ان تخوّفک سطوة العالم ضعه تحت قدمک و قل

الهی الهی لک الحمد بما وجدتُ عرف آیاتک و رأیت آثار قلمک و اعترفت بما نطق به لسانک اسئلک یا مظلوم الآفاق باسمک الّذی به خضعت الاعناق بان تؤیّدنی علی ذکرک و علی الاستقامة علی حبّک ای ربّ لا تمنعنی عن بحر فضلک و لا عن سمآء کرمک لا اله الّا انت الغفور العطوف

انّ المظلوم اراد ان یذکر من سُمّی بملّا نورمحمّد لتجذبه نفحات الوحی الی الافق الاعلی و یتمسّک بما اُمر به من لدن فاطر السّمآء و مالک ملکوت الاسمآء ستفنی الدّنیا و یبقی للمقبلین ما نزّل لهم من سمآء الفضل و العطآء یشهد بذلک عباد مکرمون الّذین لا خوف علیهم و لا هم یحزنون

یا علی هذا یوم الذّکر و البیان و هذا یوم العنایة و العطآء و هذا یوم العظمة و الاجلال طوبی لعبد اقبل و فاز و عمل بما اُمر به من لدی اللّه مالک الوجود

یا علی قد ظهر مقصود العالم برایات الفضل و العطآء و اعلام العزّة و الهدی ولکنّ القوم نبذوا امر اللّه ورآئهم و ارتکبوا ما اُمروا به من مطالع الظّلم انّ ربّک هو العلیم الحکیم

یا پاشا یذکرک مالک الاسمآء و فاطر السّمآء قل یا ملأ الارض اسمعوا صریر القلم الاعلی خذوا کتاب اللّه بقدرة و قوّة لا تمنعها قدرة العالم و لا سطوة الامم انّ ربّک هو الآمر القدیم

یا اسمعیل طوبی لک و لعبد نبذ الاوهام مقبلاً الی افق منه اشرق نیّر الایقان فی یوم فیه نطق الصّراط تاللّه قد اتی المیقات و قال المیزان قد کُشف الغطآء و اتی من سمآء الاقتدار من عنده کتاب مبین

یا محمّد اُذکر اذ اتی محمّد رسول اللّه اعرض عنه من علی الارض منهم من قال انّه کفر باللّه و منهم من قال انّه کذّاب مفتر و منهم من قال انّه ساحر ینطق عن الهوی کذلک نطق القوم فی امره المبرم المقدّس العزیز البدیع

یا اهل شیشوان اسمعوا ندآء ربّکم الرّحمن انّه یذکرکم اذ کان بین ایدی الّذین اعرضوا عن التّقوی و اتّبعوا البغی و الفحشآء و ارتکبوا ما ناحت به طلعات الفردوس الاعلی و الجنّة العلیا و ارتفع حنین شجرة الطّوبی و سدرة المنتهی ایّاکم ان تخوّفکم ظلم المعتدین و ضرّ الملحدین خذوا الحکمة فی ایّام اللّه انّها تقرّبکم الیه ان انتم تعلمون

یا حاجی آقا اسمع النّدآء من شطر السّجن انّه یدعوک الی الحقّ و یامرک بالعدل و الانصاف قد ظهر و اظهر ما اراد امام وجوه العباد فی یوم فیه امطر سحاب القضآء سهام البلآء یشهد بذلک من عنده لوح محفوظ

یا ملّا صادق قد جری من قلمی الاعلی فرات الحکمة و البیان فی یوم فیه اعرض کلّ مقبل و انکر کلّ مقرّ و کفر کلّ مؤمن و شتم کلّ صامت کذلک ورد علینا من الّذین ما انصفوا فی امر اللّه و سلطانه و نبذوا العدل ورآئهم آخذین ما ناح به الرّوح فی مقامه المقدّس العزیز المحبوب

یا محمّد قبل حسین انظر ثمّ اذکر اذ اتی الرّحمن بقدرة و سلطان و ورد علیه من اهل الطّغیان ما صاحت به الصّخرة و ناحت الارض و السّمآء و اضطربت افئدة الاولیآء و ارتفعت الصّیحة و نسف کلّ جبل باذخ رفیع

یا اباالقاسم قل

الهی الهی ترانی مقبلاً الیک و متوجّهاً الی انوار وجهک و منتظراً بدائع فضلک اسئلک بالسّراج الّذی حفظته بقدرتک و سلطانک و باسمک الاعظم الّذی به ارتعدت فرائص المعرضین من عبادک و المشرکین من خلقک بان تقدّر لعبدک هذا من قلمک الاعلی خیر الآخرة و الاولی انّک انت اللّه لا اله الّا انت الفرد الواحد الغفور الکریم

یا میر علی‌اکبر انظر فی امری و ما ورد علی نفسی بعد ما جئتُ من الافق الاعلی لاصلاح العالم و تهذیب الامم قل آه آه لم یدر عبدک هذا ایّ بلآئک یذکر تلقآء وجهک انّ القلم انصعق عند ذکر بلآئک و ما وَرَد علیک من طغاة خلقک و بغاة عبادک اشهد انّک اظهرت نفسک لحیوة العالم و اصلاح الامم و حملت الشّدائد اظهاراً لعنایتک و ابرازاً لفضلک نفسی لعنایتک الفدآء یا مقصود العارفین و روحی لنفسک الفدآء یا ایّها المسجون بین ایدی الغافلین

یا علی یا عطّار اذا سمعت صریر قلمی الاعلی ولّ وجهک شطر اللّه مولی الوری و قل

الهی الهی لم ادر فی ایّ مقام ارتفع ندآئک و فی ایّ مقرّ استقرّ عرش عظمتک اسئلک یا مالک الملوک و راحم المملوک باسمک الّذی به سخّرت مدائن الافئدة و القلوب و باقتدار مشیّتک و نفوذ ارادتک و بحر آیاتک و سمآء حکمتک بان تقدّر لی ما یجعلنی راضیاً برضآئک و متحرّکاً بارادتک و متمسّکاً بالحکمة الّتی اَمرت بها فی محکم کتابک انّک انت الفرد الواحد العزیز العظیم

یا قلم اذکر من سُمّی بعبّاس لیفرح و یکون من الشّاکرین قل

الهی الهی لک الحمد بما خلقتنی و اظهرتنی و عرّفتنی سبیلک و اعلم بعلم الیقین بانّک خلقتنی لاصغآء ندآئک و مشاهدة انوار افقک لم ادر یا الهی ما قدّرت لی من قَدَرک و قضآئک و ما اردته فی ایّامک ان تمنعنی عن التّقرّب الی مقرّ عرشک لا تنفعنی حیوتی و لا وجودی و لا قیامی و قعودی آه آه ان یمنعنی قضآئک عن القیام لدی باب عظمتک و اصغآء ندآئک وعزّتک یا مقصود العالم و محبوب الامم لا یسکن ظمأی الّا بالتّقرّب الی ساحة قدسک و لا یسکن قلبی الّا بالاقبال الی شطر عرشک و لا تستریح کینونتی الّا بکوثر لقآئک و سلسبیل وصالک تری یا الهی تبلبلی و اضطرابی و حزنی و همّی و غمّی فی ایّامک این فرجک یا مفرّج العالم و این اعانتک یا معین الامم وعزّتک قد تجاوز حالی عن الذّکر و البیان یا ربّی الرّحمن ارحمنی بفضلک ثمّ اکتب لی ما تقرّ به عینی و عیون عبادک انّک انت المشفق الکریم و انّک انت ارحم الرّاحمین

بنام دانای یکتا

یا سلیمان بزبان پارسی گفتار کردگار را بشنو امروز راز بینیاز بی پرده آشکار نیکوست حال نفسیکه باسم قیّوم رحیق مختوم را آشامید و در سجن اعظم یادش نمود گیتی را غبار اخذ نموده و دخان فراگرفته از او مسئلت نمائید شاید عفوش کل را اخذ نماید و بآنچه مقصود از آفرینش است آگاه فرماید منتسبین را از قبل مظلوم ذکر نما و بآیات دوست یکتا بشارت ده

یا زین‌العابدین آنچه پنهان بود آشکار شد روشنی نخستین از آن پدیدار نیکوست حال نفسیکه ندایش را شنید و بقلب اقبال نمود و بانوار وجه توجّه کرد

یا رسول گیتی را الوان مختلفه از اقبال و توجّه بافق امر الهی منع نموده و از دریای گفتار کردگار محروم ساخته از حق بطلب شاید عباد را مؤیّد فرماید بر آنچه سزاوار یوم اوست اوست قادر و اوست توانا

یا سیّد قبل محمّد خامه بتو رو نموده و ترا یاد مینماید شاید بآنچه سزاوار است تمسّک نمائی و بمقام قل اللّه ثمّ ذَرهم فی خوضهم یلعبون فائز شوی

یا علی اصغر مالک قدر در منظر اکبر ترا ذکر مینماید اولیای ارض در حسرت استماع این ذکر برفیق اعلی شتافتند آنچه امروز از خامهٔ کرم جاری میشود شبه و مثل نداشته و ندارد بشناس مقامش را و چون بصر حفظش نما

یا علی سراج میگوید یا اهل ارض قسم بنیّر بیان سراج الهی امام وجوه روشن و ظاهر خود را از نورش منع منمائید و از آثار و ضیائش در خباء مجد ربّانی درآئید امروز بحر بیان رحمن موّاج و آسمان فضل مرتفع خود را محروم مسازید از غیر بگذرید و بدوست تمسّک جوئید اوست کریم و اوست مهربان

یا قلم قاسم را ذکر نما شاید از بحر بیان بیاشامد و از آفتاب علم الهی منوّر گردد و فائز شود بآنچه سبب استقامت است امروز صیحه مرتفع و جبل مندک و عباد منصعق طوبی از برای نفسیکه باصغاء آن فائز شد و مقصود را شناخت و باو عارف گشت از حق بطلب عباد خود را حفظ فرماید و بر اعلاء کلمه مؤیّد نماید

یا اسد انشآء اللّه ضرغام میدان حکمت و بیان باشی و در افئده و قلوب تصرّف نمائی صولتت صولت حقیقی باشد و سطوتت سطوت معنوی ایذا و اذیّت شأن درّندگانست از سجیّهٔ خرد انسانی محبّت و شفقّت و رحمت است خذها بامری انّ ربّک هو العلیم الحکیم

یا ایّها الکتاب اُذکر من سُمّی بدرویش رحیم لتجذبه آیات ربّه و تقرّبه الیه و تؤیّده علی ذکره و ثنآئه بین عباده و خدمة امره فی ایّامه انّه هو الحاکم علی ما یشآء و فی قبضته زمام من فی السّموات و الارضین البهآء من لدنّا علیه و علی ضلعه الّتی حضَرَ اسمها لدی المظلوم فی سجنه العظیم

یا درویش خلیل قد اتی امر اللّه و القوم اعرضوا عنه و اعترضوا علیه بما نقضوا میثاقه و عهده و اتّبعوا الّذین کفروا باللّه و بآیاته عند ربّک علم کلّ شیئ فی کتاب مبین و نذکر ضلعک الّتی اقبلت فی یوم اعرض فیه اکثر امآء الارض انّ ربّک هو المحصی العلیم

یا میرزا آقا انّا اردنا ان نَذْکرک من هذا الشّطر و نذکّرک بآیات اللّه الّتی نزّلت من ملکوت بیانه لتقرّ بها عینک و یفرح قلبک و تقوم بالرّوح و الرّیحان علی خدمة الامر فی هذا الیوم الّذی فیه اتی المیقات و نزّلت الآیات و ظهرت البیّنات و حدّثت الارضون و السّموات کذلک انزلنا ما یکون باقیاً ببقآء اسمآئی الحسنی انّ ربّک هو العزیز الکریم

یا کربلائی‌احمد محمّد روح ما سواه فداه آمد انکارش نمودند و بر شهادتش فتوی دادند صاحبان فتوی علمای عصر بودند بشقاوت آن نفوس نار ضغینه و بغضا در صدور مشتعل و امر بشأنی شدید که آیهٔ هجرت نازل و مالک ملکوت اسما از حجاز قصد یثرب فرمودند بذلک ذرفت الدّموع و ذابت القلوب و ناحت الاشیآء کلّها و القوم اکثرهم من الغافلین

یا غفّار مختار آمد با رایة اَنَا اللّه آمد با عَلَم المُلک لی آمد از یمینش فرات رحمت جاری و از قلمش اسرار حکمت ظاهر امام وجهش بحر بیان موّاج ولکن اهل دانش و بینش کمیاب بل مفقود کل افسرده بل مرده مشاهده میشوند انّا للّه و انّا الیه راجعون

یا حسن یا عمو اذا فزت بآیاتی و سمعت ندآئی قل

الهی الهی انا عبدک و ابن عبدک و ابن امتک قد سمعتُ ندآئک اقبلت الی بحر عرفانک اسئلک بقدرتک الّتی غلبت الاشیآء و بانوار وجهک الّتی بها اشرقت الآفاق بان تجعلنی ثابتاً علی امرک و قائماً علی خدمتک و راسخاً فی حبّک و ناطقاً بثنآئک انّک انت القویّ الغالب القدیر

یا حیدر قبل علی ولِّ وجهک شطر البیت و قل

الهی الهی لک الحمد بما سقیتنی کوثر عرفانک فی ایّامک و ایّدتنی علی الاقبال الیک اذ اعرض عنک اکثر خلقک اسئلک بالاسرار المکنونة فی علمک و اللّئالی المخزونة فی کنائز عصمتک بان تقدّر لی ما یقرّبنی الیک و ما یرفعنی بین عبادک انّک انت المقتدر علی ما تشآء لا اله الّا انت الحقّ علّام الغیوب

یا حسین اینمظلوم اراده نموده ترا ذکر نماید در چه مقام در سجن اعظم در چه حالت در بحبوحهٔ احزان ولکن بلای امم و ظلم عالم او را از ذکر بازنداشته ذرّات کائنات بر آنچه ذکر شد گواهی میدهد از حق بطلب ترا تأیید فرماید بر آنچه سزاوار مقام اوست

یا علی بگوش جان بشنو و بچشم حقیقت مشاهده نما که شاید ندای دوست را بشنوی و آثارش را ملاحظه کنی چه بسیار از عباد که بینا و شنوایند ولکن در دفتر الهی اعمی و اصم و ابکم مذکور و مسطور

یا محمّد کتاب نازل و اسرارش از قلم اعلی مذکور و مسطور ولکن عباد غافل و محجوب مگر نفوسیکه بایادی اقتدار حجبات و سبحات را خرق نمودند و قصد مقام اعلی که مقام معرفت دوست یکتاست کردند

یا جواد بحر بیان در امواج آفتاب حقیقت فوق رؤس مُشرق و طالع و نور عنایت از افق فضل ساطع از حق میطلبیم عباد خود را از این فضائل منع ننماید و محروم نسازد فیضش احاطه نموده و فیّاض بر عرش رحمت مستوی هنیئاً للعارفین

یا ستّار روز رستخیز آمد و ستّار بر عرش اسم غفّار مستوی ستر نموده کرم فرموده باب عنایت باصبع قدرت گشوده ولکن عبادِ غافل بر ظلم قیام نموده‌اند عمل کردند آنچه را که سینه‌ها شکافت و کبدها مشتعل گشت این امور کل از شقاوت علمای ایران احداث شده عمل نمودند آنچه را که از اوّل دنیا الی حین شبه آن شنیده نشده انّهم من الاخسرین فی کتابی المبین

یا حبیب محبوب عالم را ذیاب ارض احاطه نموده و مظلوم آفاق را اهل نفاق حبس کرده هر حین ظلمی ظاهر و هر آن شدّتی وارد معلوم نیست از قبل بچه اقبال نموده‌اند و بچه حبلی متمسّکند و حال بچه جهت اعراض کرده‌اند لعمر اللّه انّهم لا یشعرون و لا یعرفون و لا یعلمون

یا حسین ندای حسین را بشنو از شطر سجن بتو توجّه نموده و للّه تکلّم مینماید و فی سبیل اللّه میگوید آیا آذان واعیه یافت میشود و یا ابصار حدیده موجود قسم بآفتاب حقیقت حجّت ظاهر و باهر نعمت نازل و رحمت هاطل طوبی از برای صاحبان بصر و سمع و ویل للغافلین

یا قلم اللّه‌قلی را از قِبل اسم اعظم ذکر نما که شاید ذکرت بمثابهٔ جناح او را تأیید فرماید بر طیران در این هواء لطیف منیر ندا را شنیدی آثار را دیدی از حق بطلب ترا مؤیّد فرماید بر استقامت کبری اوست آیة عظمی و غایة قصوی خذ ما اُمرت به و ضع ما نهیت عنه امراً من لدن قویّ قدیر

یا ابراهیم آن نار بغضا که در آن ایّام مشتعل شد در ایّام اینمظلوم اعظم و اکبر آن مشتعل اخماد هر ناری سهل و آسان ولکن نار ضغینه و حسد را میاه عالم نیفسرد نار ظاهره در ساعتی ساکن شود و این نار در قرون و اعصار باقی و پاینده ماند از حق میطلبیم اولیائش را از این نار حفظ فرماید و بنور معرفتش منوّر دارد اوست بر هر شیئ توانا

یا مهدی اوّل امر معرفت اللّه بوده و خواهد بود و آخر آن استقامت چه که ناعقین بر مراصد قائمند و باضلال خلق مشغول طوبی از برای نفسیکه ما سوی اللّه را معدوم و مفقود مشاهده نماید انّه من اهل هذا المقام المنیر و هذا المقرّ العزیز المنیع

یا قلم رحمن را ذکر نما شاید جذب ذکر الهی او را اخذ نماید بشأنیکه بر امر ثابت و مستقیم ماند در جمیع احوال در عظمت امر و یوم ناظر باش طوبی لمن عرف و وجد عرف بیان ربّه العلیم الخبیر

یا عبداللّه یوم آمد و وقت آمد ولکن بندگان مقصود عالمیانرا در این جامه نشناختند کل از شناسائیش محروم و ممنوعند الّا من شآء ربّک طوبی از برای عبدیکه بعرفان مولایش فائز گشت و از جهان و آنچه در اوست گذشت و باو پیوست اینست مقام اشراق نور توکّل حقیقی و تفویض معنوی

یا اسداللّه در قدرت مظلوم تفکّر نما فرداً واحداً امام وجوه عالم قیام فرمود و در لیالی و ایّام آیاتش نازل و بیّناتش ظاهر من غیر ستر و حجاب حجبات جلال و سبحات اجلال را باصبع اقتدار شق نمود و کل را باعلی النّدآء بصراط مستقیم و نبأ عظیم هدایت فرمود اوست مقتدریکه ضغینه و بغضای امرا و علما او را از ذکر حق و ما اراده منع نکرد فکّر و قل لک العظمة و الاجلال و لک القدرة و الافضال

یا سرباز یا حبیب امید هست که در این یوم بدیع الهی از تجلّیات انوار اسم اعظم بجای سربازی تاج‌بخشی کنی اباذر راعی اغنام بود بیک کلمهٔ آمنتُ حافظ بیضهٔ اسلام و هادی انام گشت لیس هذا علی اللّه ربّک بعزیز

یا حسن گفتار مخصوص لسانست حال دریا متکلّم و حرارت از نار است و این حین آفتاب معطی و باذل جهد نما شاید بحول و قوّهٔ حق دارای مقام شوی و مستحقّ اکرام من لدی اللّه مولی الانام

یا محمّد قبل باقر حجبات اسما اهل ناسوت انشا را از افق اعلی منع نموده هزار و دویست سال شیعهٔ شنیعه باسم وصایت و نیابت و نجابت مشغول و چون آفتاب ظهور از افق اراده مشرق و لائح بر ضرّش قیام نمودند و بر سفک دمش فتوی دادند بحق وحده ناظر باش تا از موحّدین حقیقی در کتاب الهی مذکور و از قلم اعلی مسطور گردی

یا کاظم اذا وجدت نفحات بیانی و سمعت ندآئی من شطر سجنی اقبل بقلبک الی المقام الاعلی و الذّروة العلیا و قل الهی الهی قد اخذتنی الاحزان فی ایّامک اَیْن فرجک یا فرج العالمین و اهلکنی بُعدک این کوثر قربک یا مقصود العارفین و ذاب کبدی فی هجرک این عنایتک یا مولی العالم و معبود الامم اسئلک بصریر قلمک و بالسّرّ الّذی جعلته مستوراً عن اعین خلقک بان تؤیّدنی علی العمل بما انزلته فی کتابک لا اله الّا انت الغفور الرّحیم

یا قلم اذکر من سُمّی بمحمّد قبل جعفر لیفرح بذکر اللّه مالک القدر و یقول

الهی الهی لک الحمد بما هدیتنی بآیاتک الکبری الی صراطک المستقیم و نوّرت قلبی بنور ذکر نبأک العظیم اسئلک بامرک الّذی به سخّرت العالم و بالکلمة الّتی بها انجذبت افئدة الامم بحیث سرعوا الی مقرّ الفدآء شوقاً لرضآئک و لقآئک ای ربّ تری المسکین تمسّک بحبل فضلک و العاصی تشبّث باذیال ردآء اسمک الغفور الرّحیم قدّر له ما ینبغی لعنایتک یا اله العالمین

یا محمّد قبل علی اسمع ندآئی من شطر سجنی انّه یجذبک الی افق فضلی و یقرّبک الی بساط عظمتی قل

الهی الهی اقبلت بوجهی الی انوار وجهک و بقلبی الی افق جودک نوّر یا الهی ظاهری بانوار عنایتک و باطنی بنور معرفتک انت الّذی لا یعزب عن علمک من شیئ و لا یعجزک امر من الامور فی قبضتک زمام العالم تفعل ما تشآء لا اله الّا انت المهیمن علی ما کان و ما یکون

یا سیّد محمّد قل

الهی الهی اشهد انّک اظهرت نفسک و انزلت آیاتک و ابرزت بیّناتک لهدایة خلقک و ارتفاع مقاماتهم فی ایّامک اسئلک یا فالق الاصباح و مسخّر الاریاح باصبع اقتدارک الّذی به انشقّت حجبات خلقک بان تجعلنی ناصراً لامرک و ثابتاً فی حبّک لا اله الّا انت المقتدر القدیر

یا قلمی الاعلی اذکر اولیآئی الّذین صعدوا الی الرّفیق الابهی و طاروا باجنحة الایقان الی الافق الاعلی قد سبقت رحمتک الممکنات و فضلک الموجودات اسئلک ببحر جودک و سمآء کرمک بان تنزل لهم فی کلّ حین من سمآء عطآئک ما تقرّ به اعین اولیآئک و اصفیآئک انّک انت المقتدر علی ما تشآء تشهد بکرمک الکائنات لا اله الّا انت المقتدر المهیمن علی الغیب و الشّهود ثمّ اذکر الحسین الّذی صعد الی مولاه و قدّر له فی الفردوس الاعلی فیکلّ حین ما ینبغی لبحر کرمک و سمآء فضلک انّک انت الغفور الرّحیم

و نذکر من سُمّی باللّهویردی الّذی اقبل الی افقی و قطع البرّ و البحر حبّاً للقآئی الی ان حضر امام وجهی و سمع ندآئی طوبی لک بما فزت بآثاری من قبل و فیهذا الحین المبین اشکر ربّک بهذا الفضل العظیم البهآء علیک و علی اختک و بنتها و علی اللّائی آمنّ باللّه ربّ العالمین و نذکر امآئی فی آخر اللّوح و نبشّرهنّ بنیّر عنایتی الّذی اشرق و لاح من افق سمآء رحمتی فی سجنی العظیم

یا ملّا باجی یا امتی اشکری ربّک انّه ذَکَرک بما یبقی به ذِکرک فی کتاب اللّه العزیز الحمید افرحی بعنایة ربّک و سبّحی باسمه العزیز البدیع

انّا ذکرنا عباد اللّه و امآئه و انزلنا لهم ما لا تعادله الدّنیا و زینتها و زخرفها و ما ظهر منها و کُنِز فیها انّ ربّک هو الفیّاض الکریم

یا ابن دخیل للّه الحمد جمیع اسامی مذکوره هر یک بآثار قلم اعلی فائز بشّرهم من قبلی و نوّرهم بنور بیانی انّا قدّرنا لهم فی ملکوتنا الاعلی ما عجزت عن ذکره الالسن و الاقلام یشهد بذلک من ینطق فی هذا الحین امام الوجوه انّه لا اله الّا هو الفرد الواحد المهیمن علی کلّ صغیر و کبیر اولیا را تکبیر برسان بگو امروز روز ذکر و ثناست و روز جذب و انجذاب سعی نمائید بکلمهٔ الهی افئدهٔ عباد را جذب نمائید و بافق اعلی کشانید وصیّت مینمائیم کل را بآنچه سزاوار ایّام اللّه است و باصلاح عالم و تهذیب امم انّ ربّک هو الآمر القدیم لا اله الّا هو مالک یوم الدّین و هذا الامر الحقّ المبین البهآء المشرق من افق سمآء بیانی علیک و علیهم الّذین نبذوا سوآئی و اخذوا ما اُمروا به فی کتابی المبین

انّا نذکر فی هذا الحین احبّآء الرّحمن فی میلان لتجذبهم نفحات الذّکر و البیان الی مقام خضعت له بقاع الارض کلّها انّه هو المقتدر العزیز الوهّاب

قد سمعتم النّدآء مرّة بعد مرّة ثمّ استمعوا ما نطق به القلم الاعلی انّه لا اله الّا هو الفرد الواحد المختار طوبی لکم بما اقبلتم اذ اعرض عنه اکثر الوری و نطقتم بالثّنآء اذ تکلّم المشرکون بما ناح به اهل الفردوس الاعلی علی اعلی المقام یا اهل میلان لعمر اللّه قد خزن فیکم لئالی المحبّة و الوفآء یشهد بذلک امّ الکتاب از حق میطلبیم جمیع را تأیید فرماید و توفیق عطا کند تا کل بر خدمت امر قیام نمایند و قلوب فارغه را بانوار اسم اعظم منوّر کنند و بتهذیب نفوس غافله و اصلاح عالم مشغول گردند نار ضغینه و بغضا را که در قرون و اعصار در افئدهٔ احزاب مشتعل بماء حکمت و بیان ساکن نمایند تا کل باتّفاق در

اصلاح آفاق جهد بلیغ مبذول دارند ذکر هر یک عند اللّه مذکور و از قلم اعلی مسطور نظر بحکمت ستر نمودیم و از قلم اعلی جاری فرمودیم آنچه را که سبب حیات باقیه است باعمال طیّبه تمسّک نمائید و باخلاق مرضیّه تشبّث بعد از معرفت حضرت باری جلّ جلاله استقامت و امانت و دیانت امانات حقّند بین خلق کل را بحفظ آن وصیّت مینمائیم طوبی از برای نفسیکه حوادث و زخارف عالم او را از بر و تقوی اللّه منع ننمود و فائز شد بآنچه که ذکرش بدوام ملک و ملکوت در کتاب الهی از قلم عنایت جاری و مثبوت قدر ایّام را بدانید و باتّحاد تمام بذکر و ثنای مقصود عالمیان مشغول باشید آنچه سبب ضوضا و علّت فساد و نزاع است در کتاب الهی نهی شده له الفضل و العطآء و هو المشفق الکریم کل باید بنفوسیکه در اقبال و ایمان و عرفان سبقت گرفته‌اند بکمال محبّت حرکت نمایند اینفقره در کتب الهی از قبل و بعد مذکور و فی الفرقان السّابقون السّابقون اولئک المقرّبون البهآء و التّکبیر و الثّنآء علی عباد اللّه المقرّبین و اصفیآئه المخلصین الّذین ما نقضوا عهد اللّه و میثاقه و عملوا بما اُمروا به فی کتابه المبین

در این حین لسان بیان در ملکوت عرفان باهل سیسان توجّه فرموده و لوجه اللّه ایشانرا ذکر مینمائیم ذکر الهی در یکمقام بمنزلهٔ روح است از برای اجساد اهل عالم و در مقام آخر بمثابهٔ کوثر باقی از برای هیکل فانی و در یکمقام آیهٔ رحمن است از برای ابرار و غضب اوست از برای اشرار طوبی از برای نفوسیکه ندا را شنیدند و از قبور غفلت برخواستند یا اولیائی فی سیسان بشنوید ندای مظلوم را و تمسّک نمائید بآنچه سبب علوّ و علّت سموّ است شما نهالهای بستان عنایت حقّید و از کوثر بیان رحمانی نموّ نموده‌اید و بمقام بلوغ که مقام عرفان حق جلّ جلاله است فائز گشته‌اید اینمقام را باسم مالک ایّام حفظ نمائید و چون جان عزیزش دارید زود است آنچه مشاهده میشود بفنا راجع الّا ما قُدّر لکم من لدی اللّه العلیم الخبیر البهآء و الذّکر و الثّنآء علیکم و علی امآئی اللّائی ما منعتهنّ ضوضآء الامآء و لا زماجیر الاشرار عن اللّه الفرد العلیم الحکیم انّا ذکرنا کلّ امة اقبلت و فازت لا یعزب عن علم ربّکم من شییء یسمع و یری و هو الفرد الواحد المقتدر القدیر بعضی از نفوس مذکوره در اراضی اخری چون عرف استقامت بتمامه از ایشان تضوّع ننمود لذا ذکرشانرا بوقت آخر و یوم آخر مقدّر نمودیم انّ ربّک یفعل ما یشآء و یحکم ما یرید و هو العزیز الحمید

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۱۵ مه ۲۰۲۴، ساعت ۱۱:۰۰ قبل از ظهر